

Forslag, som er stillet om Sagens Hjemvisning, faar Flertal, vil jeg forbeholde mig at kunne fremkomme med yderligere Betragtninger over selve Sagen.

Ordføreren (Th. Nielsen): Jeg kan ikke negte, at den Konklusion, som den ærede sidste Taler kom til, forekommer mig at staa i et omvendt Forhold til Præmisserne, for at bruge et yndet Udtryk, det vil sige: Konklusionen svarer ikke til Præmisserne. Thi naar man stiller sig paa det Standpunkt som den ærede Taler, maanuemgtelig efter min Opfattelse al Forhandling høre op. Det lader jeg nu imidlertid ham om. Jeg skal kun sige til hans Bemærkninger om, at vi have udtalt i vor Betænkning, at vi kun have en vestindisk Mistillid til Ministeriet, at det staar der ikke et Ord om i Betænkningen. Men vi have for Skik at holde os til, hvad der ligger for, og hvad der ligger for, er en vestindisk Sag og Regjeringens Forhold til den i Henhold til Kolonialloven; vi holde os altsaa til det. Særligt har jeg jo udtalt forskellige Gange, at jeg tillige i mange andre Retninger har Mistillid til Regjeringen. At der aldrig vil kunne komme en fortløbig Forhandling mellem dette Thing og Ministeriet, er mig klart: thi den Dag, dette skulde ske, vilde provisoriske Finantslove have faaet en Slags Betræftelse ad Sædvanens Bei, og det vil ikke kunne ske. Det er mit Haab, at, naar Regjeringen gaa af, det ske tidlig eller sent, den da vil gaa af med den Bevidsthed, at den Intet har kunnet udrette. — Hvad selve vor Stilling angaar til det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) stillede Forslag, vil det ærede Thing kunne indse, at den er temmelig klar. Vi have jo udtalt fra første Færd, at det er Mistillid til den vestindiske Regjeringens Ledelse her hjemme og derude, der har bestemt vor Optræden. Derom have vi ingen Tvivl, at det er den samme Ledelse, som vi have kjendt i de sidste Aar, der har ført til et bedrøveligt Resultat, og da det er Tilfældet, behøve vi ingen yderligere Undersøgelser i denne Sag. Dette maa være vort principielle Standpunkt. Jeg kan ikke negte, at, da jeg igaar hørte det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 5te Valgkreds stille sit Forslag om en Udskættelse af Sagen, blev jeg ligesom den ærede sidste Taler noget forundret. Den ærede Forslagsstiller har jo nemlig selv indrømmet, at han har været enig med os i Udvalget om at faae Sagen fremmet saa hurtigt som muligt. I den Henseende har der ikke været noget relativt Flertal, men et absolut Flertal. Regjeringen selv har forlangt den samme hurtige Fremme af Sagen, og det er jo i Henhold til denne hurtige Fremme af Sagen, at den ærede Finantsminister, som jeg maa formode, ikke har haat Tid til at konferere med Udvalget. Nu kommer imidlertid den ærede Forslagsstiller til et modsat Re-

sultat, nemlig til det Resultat, at forlange Sagen paa Ny henvist til Udvalget. Deri maa der efter min Opfattelse ligge en Frontforandring. Jeg kan ikke se bedre, end at deri maa ligge, at nu har Sagen ikke mere presferende Hast, og da jeg tør antage, at den ærede Forslagsstiller i dette Stykke er i Overensstemmelse med den ærede Minister, maa jeg ogsaa antage, at Regjeringen har foretaget en Frontforandring, saa at heller ikke den mener, at Sagen har presferende Hast. Det er den ene Slutning, som jeg har draget af det ærede Medlems Forslag. Den anden udleder jeg af hans udsørlige Udvikling af, hvorfør han vilde have Sagen viist tilbage til Udvalget. Han sagde, at der kunde være mange Ting at undersøge, og han mente, at det vilde være meget heldigt, at Undersøgelsen blev foretaget af Folk, som stod den vestindiske Regjeringens Ledelse fjernt, af uafhængige Mænd. Jeg maa altsaa antage, at han har tænkt paa en parlamentarisk Kommission, thi det kunde jo ikke være en Kommission, nedsat af den nuværende Regjering, da en saadan ikke vilde staa Regjeringen fjernt. Det ærede Medlem vilde netop have en upartisk Undersøgelse af Folk, som hverken stode Ledelsen derovre eller Regjeringen her nær, og ogsaa han saandt, at der maatte være mange Ting at undersøge. Jeg forstod ham saaledes, at han i Grunden var enig med os i de Anker, vi have ført over Ledelsen derovre. Han var ogsaa forbauset over den Maade, paa hvilken Standretten var oprettet, og var forbauset over Maaden, paa hvilken Oprøret var føet eller rettere over den Maade, hvorpaa det var opstaaet, og over at man ikke havde faaet nogen anden Undervetning om den hele Bevægelses Udvikling — alt dette, sagde han, trængte til at blive undersøgt af Folk, som stode det Hele fjernt. Men dermed giver han jo os Ret. Jeg skjønner i det Mindste ikke bedre, end at deri ligger mellem Linierne — om jeg maa bruge det Udtryk — at det ærede Medlem billiger vore Anker. Skulde dette være Tilfældet, og skulde den høie Regjering være kommen til den samme Erkjendelse, at vi have Ret i vor Opfattelse af, at den vestindiske Ledelse har været slet, saa kunde jeg være fristet til at anvende et gammelt Ord paa den, nemlig at den, der hersker over sit Sind, er større end den, der indtager en Stad. En saadan Erkjendelse fra Regjeringens Side vil ikke nedsette den i mine Anker, tværtimod. Kan Regjeringen virkelig komme til den Erkjendelse, at Ledelsen derovre har været slet, og at vi have Ret i vore Waastande, og at der altsaa kan være Grund til at træffe Forandringer, som vi kunne billige, saa skal jeg indrømme, at der vilde være Grund for os til at tage under Overveielse, om man ikke burde gaa den Bei at henvise Sagen paany til Udvalget. Som sagt, under en saadan Forudsætning kunde dette tages under Overveielse